

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Bc. T. K.**, IČ: X
sídlem X

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021, č. j. 4458-5/2021-900000-318,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021, č. j. 4458-5/2021-900000-318, a rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 684109-6/2020-510000-11, a ze dne 13. 1. 2021, č. j. 32096/2021-510000-11, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“),

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 26. 11. 2020, č. j. 684109-6/2020-510000-11 (dále též „první rozhodnutí celního úřadu“), a ze dne 13. 1. 2021, č. j. 32096/2021-510000-11 (dále též „druhé rozhodnutí celního úřadu“).

2. Žalobce si nechal dovézt z Číny 196 autotrakčních lehátek (rehabilitačních lavic z oceli) a v celním prohlášení toto zboží zařadil do podpoložky 90191090 kombinované nomenklatury (dále též „KN“) – přístroje pro mechanoterapii, masážní přístroje a psychotechnické přístroje. Svým prvním rozhodnutím však celní úřad určil, že předmětné zboží patří do podpoložky 73269098 KN a s použitím její celní sazby 2,7 % žalobci doměřil dovozní clo ve výši 7.278 Kč a daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) ve výši 1.091,70 Kč. Druhým rozhodnutím celního úřadu bylo určeno, že zboží přísluší základní sazba dovozní DPH 21%, a za jejího použití celní úřad žalobci doměřil další částku DPH ve výši 17.584,80 Kč.
3. Dne 30. 7. 2024 městský soud obdržel od žalovaného oznámení, že dne 24. 7. 2024 vydal rozhodnutí č. j. 34965-2/2024-900000-318 (dále též „nové rozhodnutí žalovaného“), jímž v přezkumném řízení změnil své původní, žalobou napadené rozhodnutí. Toto nové rozhodnutí žalovaný soudu rovněž doručil. Provedenou změnou žalovaný zrušil obě rozhodnutí celního úřadu a doměřovací řízení zastavil, čímž byl žalobce zbaven povinnosti zaplatit při dovozu předmětného zboží doměřenou částku cla a DPH. Dle žalovaného po zrušení rozhodnutí celního úřadu znovu a bez dotčení platí pouze údaje uvedené žalobcem v celním prohlášení, což znamená, že při dovozu zboží je uplatněno celně sazební zařazení do podpoložky 90191090 kombinované nomenklatury a na základě toho bude se zbožím zacházeno bez dovozního cla a DPH bude vybírána pouze ve snížené sazbě 15%. Žalovaný se domnívá, že svým postupem žalobce plně uspokojil.
4. Dne 29. 7. 2024 žalobce soudu sdělil, že obdržel nové rozhodnutí žalovaného a vyjádřil přesvědčení, že je s ním spjato nové potenciální rozhodnutí, kterým žalovaný stanoví, že se žalobci vrací finanční částka (za nezákonné navýšení cla) ve výši 7 278 Kč a následné navýšení DPH ve výši 1.091,70 Kč, tj. celkem 8 369,70 Kč, a finanční částka (za nezákonné navýšení DPH z 15% na 21%) ve výši 17 584,80 Kč. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a kód kombinované nomenklatury k předmětnému výrobku nahradil příslušným kódem 9019100 90 a dále, aby soud vyslovil, že žalovaný je povinen uhradit žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady řízení ve výši 600 Kč (za dva úkony - návrh ve věci samé a doplnění žaloby včetně reakce na písemnost žalovaného – po 300 Kč) dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb. Žalobce požadoval rovněž úhradu nákladů na vypracování odborného vyjádření lékaře ve výši 4 000 Kč a úhradu poštovní přepravy ve výši 52 Kč.
5. Ke sdělení žalobce ze dne 29. 7. 2024 se žalovaný písemně vyjádřil tak, že je přesvědčen, že žalobce byl zcela uspokojen, neboť nové rozhodnutí je přesně takové, jakého se žalobce svými odvoláními domáhal. Pokud jde o přeplatek vzniklý v důsledku nového rozhodnutí žalovaného, ten bude moci být žalobci vrácen až po skončení soudního řízení správního tj. v rámci roviny placení daně dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), nikoli již v rovině nalézací. Žalovaný tedy pokládá návrh žalobce za nedůvodný, a proto soudu navrhl, aby řízení zastavil podle § 62 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) proto, že je ze všech okolností případu zřejmé, že žalobce byl uspokojen rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2024, č. j. 34965-2/2024-900000-318. K návrhu na náhradu nákladů řízení žalovaný uvedl, že žalobci nepřisluší náhrada za Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

obstarání odborného vyjádření Fakultní nemocnice v Motole o účelu dotčeného zboží, neboť tento důkazní prostředek žalobce předložil již do daňového řízení, přesněji sám žalovaný o tento důkazní prostředek předmětné řízení doplnil převzetím tohoto důkazu z řízení ve věci jiného dovozu žalobce, a to jako důkaz nezbytný pro podporu tvrzení žalobce, u něhož žalobce nesl důkazní břemeno při dovozu stejného zboží. Náklady na takový důkaz tudíž nesl žalobce nezbytně v daném řízení. Nedostatek takového důkazu a potřebu jeho předložení k prokázání žalobcem navrhovaného celně sazebního zařazení tohoto druhu zboží nastínil přímo Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Afs 242/2019-31. Žalovaný je přesvědčen, že celní orgány nenesou výdaje spojené s tím, aby osoba prokázala potřebné skutečnosti ve vlastním daňovém řízení, tedy ty, které vynaložila na plnění svých povinností. Toto vyjádření žalovaného soud zaslal žalobci na vědomí dne 7. 8. 2024 (též dne bylo rovněž doručeno).

6. V podání datovaném dnem 7. 8. 2024 žalobce své návrhy doplnil a nově formuloval žalobní petit, jímž požadoval, aby soud vyslovil, že: 1) žalobou napadené rozhodnutí se ruší a kód KN u předmětného zboží se nahrazuje příslušným kódem 9019100 90; 2) žalovaný je povinen vydat nové rozhodnutí, v němž nahradí kód u žalobcem dovezeného zboží příslušným kódem KN 9019100 90, a v návaznosti na to vydá rozhodnutí o tom, že žalobci náleží finanční částky ve výši 8 369,70 Kč za nezákonné doměření cla a 17 584,80 Kč za nezákonné doměření DPH; 3) žalovaný je povinen zaplatit žalobci úroky z prodlení za období nezákonného držení finanční částky 25 954,50 Kč trvajících od 1. 5. 2023 do 31. 7. 2024, a to ve výši 1 541 Kč; 4) žalovaný je povinen uhradit žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč; 5) žalovaný je povinen žalobci uhradit náklady řízení za dva úkony po 300 Kč dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., tedy ve výši 600 Kč; 6) žalovaný je povinen uhradit žalobci částku 4 000 Kč jakožto náklady na pořízení odborného lékařského vyjádření; 7) žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady na poštovní přepravu ve výši 52 Kč. Obsahově téměř totožné podání žalobce doručil soudu také dne 28. 8. 2024, v němž nad rámec výše uvedeného doplnil ještě požadavek na úhradu úroku z prodlení „z nezákonně vybrané částky (Kč 25 954,50) dle výpočtu nařízení vlády č. 351/2013 Sb. v celkové výši Kč 4 758,-“.
7. V průběhu ústního jednání, které se konalo dne 13. 9. 2024, soud vyzval žalobce, aby se výslovně vyjádřil, zda byl postupem žalovaného uspokojen. Protože žalobce setrval na svém stanovisku, které vyplývalo již z jeho předchozích písemných podání, tedy že se novým rozhodnutím žalovaného necítí být plně uspokojen, přistoupil soud k meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí (srov. usnesení NSS ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008-70, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„hypotéza „nevylučuje-li se navrhopatel takto ve stanovené lhůtě“ se uplatní pouze v případě, že navrhopatel zůstal ve stanovené lhůtě pasivní. Výše uvedené znamená, že zastavit řízení podle věty druhé § 62 odst. 4 s. ř. s. za podmínek tam uvedených lze jen v situaci, kdy navrhopatel na výzvu soudu podle § 62 odst. 3 s. ř. s. nereaguje vůbec nebo reaguje po marném uplynutí lhůty. Rozšířený senát uzavřel, že vyjádří-li se navrhopatel na výzvu soudu podle § 62 odst. 3 s. ř. s. ve stanovené lhůtě, že postupem správního orgánu uspokojen není, nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 věty druhé s. ř. s. Soud za takové situace pokračuje v řízení a přezkoumá žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu věcně.“*).
8. Při svém rozhodování soud vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2024, č. j. 5 Afs 72/2023-35 a jím potvrzeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2023, č. j. 10 Af 24/2021-113. Tato rozhodnutí se zabývala po skutkové i právní Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stránce shodnou meritorní otázkou, tj. otázkou celního zařazení téhož druhu výrobku (tzv. autotrakčních lehátek), pouze se týkala jiné dovozní zásilky žalobce, není proto žádný důvod se od závěrů vyslovených v těchto rozsudcích odchýlit a soud na ně v podrobnostech odkazuje. Pro nyní projednávanou věc je nanejvýš významná rovněž skutečnost, že žalovaný měl v úmyslu změnit žalobou napadené rozhodnutí a žalobcovým odvoláním plně vyhovět, ve své podstatě tak věc přestala být mezi stranami spornou, čemuž bude odpovídat i rozsah odůvodnění tohoto rozsudku.

9. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2024, č. j. 5 Afs 72/2023-35 uvedl:
10. *Nejvyšší správní soud předesílá, že podstatou posuzované věci je otázka zařazení autotrakčního lehátka do celní nomenklatury. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je stěžejní, zda obстоjí zrušovací důvod napadeného rozsudku, tj. rozpor rozhodnutí stěžovatele s obsahem správního spisu.*

Při zařazení zboží pod jednotlivé kódy kombinované nomenklatury je nutno vycházet z všeobecných pravidel pro její výklad obsažených v hlavě I kombinované nomenklatury. Obsah těchto pravidel, a tedy postup při zařazování výrobků pod konkrétní kódy kombinované nomenklatury popsal výstižně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272: „Nejprve je třeba (1) přesně určit fyzické vlastnosti zboží a užití, k němuž je určeno; dále (2) je třeba s ohledem na znění položek příslušných tříd a kapitol (a) provést prozatímní zařazení na základě užití, k němuž je zboží určeno, a (b) provést prozatímní zařazení na základě fyzických vlastností zboží; v následující fázi (3) je třeba určit, zda společné posouzení znění položek a poznámek tříd a kapitol umožňuje jednoznačné a přesné zařazení; není-li to možné (4), musí být střet norem vyřešen použitím dalších interpretačních pravidel; nakonec (5) je třeba provést zařazení do (a) podpoložky harmonizovaného systému a (b) podpoložky kombinované nomenklatury.“

V posuzované věci je sporný hlavní účel užití, k němuž je zboží (autotrakční lehátko) určeno. Při zařazování zboží pod jednotlivé kódy kombinované nomenklatury je třeba mít na paměti, že rozhodující kritérium pro celní zařazení zboží je nutné hledat obecně v jeho objektivních charakteristikách a vlastnostech (viz zejména rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 5. 2016, Invamed Group a další, C-198/15, bod 18 a citovanou judikaturu). Účel použití inherentní posuzovanému výrobku je nutno posoudit v závislosti na jeho objektivních charakteristikách a vlastnostech (viz bod 22 posledně citovaného rozsudku nebo též rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Afs 27/2012-37, č. 2772/2013 Sb. NSS). Není nutné, aby posuzovaný výrobek byl určen výhradně pro použití pro účely rozhodné pro jeho zařazení podle kombinované nomenklatury; postačí, pokud použití uvedené v dotčeném čísle představuje hlavní účel tohoto výrobku (viz rozsudek SDEU ze dne 17. 7. 2014, Sysmex Europe, C-480/13, bod 32 a citovanou judikaturu).

Soudní dvůr EU se zabýval rovněž kritérii pro zařazení výrobku pod číslo 9019 v rozsudku ze dne 4. 3. 2015, Oliver Medical, C-547/13. V tomto rozsudku konstatoval, že se uplatní obdobná kritéria jako u výrobků pro lékařské účely. Zejména tedy „je třeba vzít v úvahu všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu, tak, jak vyplývají z předkládacího rozhodnutí, v rozsahu, v němž se jedná o objektivní charakteristiky a vlastnosti tohoto výrobku. [...] Mezi relevantními skutečnostmi je třeba posoudit použití, ke kterému je dotčený výrobek určen výrobcem, stejně jako způsoby a místo jeho použití. Skutečnosti, že tento výrobek je určen k léčbě jedné či více patologií a že tato léčba musí být uskutečněna ve zdravotnickém zařízení a pod kontrolou odborného pracovníka, tak představují nepřímé důkazy, které mohou prokázat, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uvedený výrobek je určen pro lékařské účely. Naopak že výrobek umožňuje především estetické vylepšení, že s ním lze manipulovat mimo lékařské prostředí, například v kosmetickém salonu, a aniž je používán odborným pracovníkem, jsou indiciemi, které mohou vyvrátit, že uvedený výrobek je určen pro lékařské účely.“

V posuzované věci není sporné, že autotrakční lehátka jsou pro účely mechanoterapie použitelná. Podle stěžovatele však nebylo zjištěno, že by mechanoterapie byla převažujícím, hlavním účelem použití těchto výrobků. ...

Městský soud má pravdu, že podle obsahu správního spisu autotrakční lehátka může použít i laik po dostatečném zaškolení. Tento závěr lze dovodit z článku Úvod do mechanoterapie i z odborného vyjádření prof. PaedDr. P. K., Ph.D. Tuto dílčí skutečnost stěžovatel v kasační stížnosti ani nečiní spornou. V důsledku toho nemohou obstát ani úvahy stěžovatele o tom, že žalobcem předkládané ani stěžovatelem zjištěné skutečnosti nemohou svědčit ve prospěch závěru, že autotrakční lehátka slouží primárně pro mechanoterapeutické využití. Podle stěžovatele totiž obsah spisu svědčil závěru, že jsou obecně autotrakční lehátka prodávána laikům do domácností, nikoliv lékařům či nemocnicím. To ovšem, jak správně upozornil městský soud, nijak nevyvrací, že i tak mohou být autotrakční lehátka využívána k mechanoterapeutickému účelu. I laik si totiž může zajisté pořídit autotrakční lehátko do domácnosti například v rámci dlouhodobé mechanoterapeutické rehabilitace konzultované s lékařem. Ostatně, právě pro „terénní“ využití při mechanoterapii se tato lehátka podle odborného vyjádření prof. PaedDr. P. K., Ph.D., především hodí. Již jen z uvedeného je rozpor mezi obsahem spisu a rozhodnutím stěžovatele zřejmý.

Městský soud uvedl několik důkazů, které svědčily závěru, že převažujícím účelem autotrakčních lehátek je právě užití pro mechanoterapii. V tomto ohledu je stěžovatele třeba upozornit, že městský soud nedospěl k závěru, že je mechanoterapie skutečně hlavním účelem užití posuzovaného výrobku; pouze upozornil, že obsah spisu tomuto závěru svědčí, protože je rozhodnutí žalovaného s obsahem spisu v rozporu.

Pokud jde o důkazy svědčící ve prospěch žalobcem uváděného hlavního účelu užití autotrakčních lehátek pro mechanoterapii, jednalo se v první řadě o Klinické hodnocení Všeobecné fakultní nemocnice, Kliniky rehabilitačního lékařství, ze dne 15. 12. 2001, z něhož městský soud dovodil, že se autotrakční lehátka v mechanoterapii dlouhodobě používají. Dále o převážném užití v mechanoterapii svědčí údaje v Registru zdravotnických prostředků s názvem „Autotrakční lehátko MEDIC“ s určeným účelem užití „Určeno pro mechanoterapii“, přičemž se jedná o srovnatelný výrobek s výrobkem v posuzované věci, což připouští i stěžovatel; výrobek je ovšem registrován

od žalobce odlišnou osobou (společnosti Firma Dolejší - AUTOTRAKČNÍ LEHÁTKA s.r.o.). Z dalších podkladů městský soud dovodil, že byla autotrakční lehátka využívána v nemocnici ve Svitavách a jsou dále používána konkrétně uvedenými lékaři. Naopak stránky jiných dodavatelů nabízejících obdobné výrobky pro sportovní či relaxační využití nevyvrací, že je hlavním účelem autotrakčních lehátek právě užití pro mechanoterapii.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že městským soudem uvedené dokumenty lze přijmout jako nepřímé důkazy svědčící o hlavním účelu užití autotrakčních lehátek. U čísla 9019 kombinované nomenklatury, kam se řadí i přístroje pro mechanoterapii, je nutno vzít v potaz, že jde o výrobky sloužící k léčbě (v případě mechanoterapie především onemocnění kloubů a svalů), tj. pro lékařské účely; skutečné užití takovým způsobem může sloužit jako nepřímý důkaz, že je výrobek určen převážně pro lékařské účely (srov. výše citovaný rozsudek Soudního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

dvora EU ve věci Oliver Medical). Ačkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že žalobce přímý důkaz svědčící o tom, že by mechanoterapie byla hlavním účelem autotrakčních lehátek, nepředložil, ve spise je založena řada nepřímých důkazů, které tomuto závěru svědčí a jimiž se stěžovatel ve svém rozhodnutí ze značné části výslovně ani nezabýval. Nejvyšší správní soud podotýká, že právní úprava nevyžaduje, aby byl skutkový stav posuzován jen na základě důkazů přímých. Nepřímé důkazy tedy ve vzájemné souvislosti jsou způsobilé tvrzenou skutečnost prokázat a nemusí figurovat toliko podpůrně; v některých případech je prokazování pomocí ucelené mozaiky vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů dokonce pravidlem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Afs 275/2022-101, bod [43]).

Stěžovatel městskému soudu kontruje tvrzením, že městský soud zcela přehlédl konzultaci stěžovatele s MUDr. P., podle něhož jsou žalobcova autotrakční lehátka zařízením pro laické použití, tedy nikoli mechanoterapii. Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že veškerá komunikace stěžovatele s MUDr. P. probíhala přes elektronickou poštu bez možnosti ověřit totožnost osoby (stěžovatel s MUDr. P. komunikoval na emailové adrese X), musí přesto konstatovat, že tento závěr MUDr. P. je zcela neodůvodněný. Podle MUDr. P. „[t]o co je na fotografiích [autotrakční lehátka – poznámka NSS] jsou jednoznačně zařízením pro laické použití, tedy nikoli mechanoterapii. Ve fyzioterapii se používají hlavně trakční stoly, buď mechanicky nebo elektricky naklápěné, případně elektrické trakční zařízení s nastavitelnou silou, amplitudou a časem trakce. Všechna zařízení používaná pro fyzioterapii musí mít atest SÚKLu nebo prohlášení o shodě, nelze mechanoterapii na nich vykazovat zdravotním pojišťovnám i když v některých rehabilitačních ústavech či lázních mohou být součástí terapeutického protokolu. Vůbec pojem mechanoterapie v kombinaci s ‚lékařským hlediskem‘ je problematika spíše na širokou diskuzi než jednoznačný názor.“ MUDr. P. pouze bez dalšího konstatuje, že autotrakční lehátka nejsou určena pro mechanoterapii, vyjmenovává jiná zařízení, která (bez bližšího vysvětlení) za vhodná pro mechanoterapii považuje, a dodává, že by musel mít výrobek „atest SÚKLu“, přičemž obdobný výrobek tuto podmínku splňuje (autotrakční lehátka firmy Dolejší – AUTOTRAKČNÍ LEHÁTKA s.r.o.). Kategorický závěr MUDr. P., že jde o zařízení pro laické použití, čehož se stěžovatel dovolává v kasační stížnosti, navíc kontrastuje se stěžovatelovým skutkovým závěrem, že autotrakční lehátka jsou způsobilá užití při mechanoterapii.

11. Nejvyšší správní soud závěrem konstatoval, že obsah správního spisu svědčí o tom, že autotrakční lehátka lze používat pro mechanoterapii i bez přímého dohledu lékaře, pročez nabízení a prodej těchto výrobků jiným osobám než lékařům nevyvrací mechanoterapii coby hlavní účel posuzovaných výrobků, a že hlavním účelem autotrakčních lehátek skutečně je užití pro mechanoterapii. Na základě nepřímých důkazů posuzovaných ve vzájemné souvislosti tedy lze dojít k závěru, že autotrakční lehátka patří do podpoložky 90191090 KN. K určení jiného celně sazebního zařazení tohoto výrobku by mohly celní orgány přistoupit pouze tehdy, pokud by samy obstaraly jiné důkazy, které by skutečnosti plynoucí ze stávajících podkladů vyvrátily.
12. Jak sám žalovaný uvedl ve svém novém rozhodnutí o žalobcových odvoláních, jímž měl v úmyslu žalobce uspokojit, „V předmětném řízení, v němž odvolací orgán vydal přezkoumané rozhodnutí, nejsou k dispozici jiné podklady, než které byly vzaty v úvahu již i Nejvyšším správním soudem v rámci dovozního případu, kterým se Nejvyšší správní soud zabýval, a z nichž rozsudek NSS vychází. Přezkoumané rozhodnutí se opírá o tytéž závěry celních orgánů, které ani před Nejvyšším správním soudem neobstály u jiného, ovšem zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

srovnatelného, dovozu takových lehátek odvolatelem. Za takové situace již pochopitelně přezkoumané rozhodnutí neobstojí.“

13. Soud tedy uzavírá, že shledal důvodnou žalobní námitku týkající se nesprávného celně sazebního zařazení dovezeného zboží. Ve správním řízení byly shromážděny podklady, které podporují tvrzení žalobce, že převažujícím účelem výrobku je jeho použití při mechanoterapii. Žalovaný odmítnutí zařazení výrobku pod kód 90191090 dostatečně nezdůvodnil, naopak důkazy provedené v řízení důvod odmítnutí vyvrací. Předmětné zboží tedy mělo být zařazeno pod kód 90191090 KN, jak žalobce uvedl ve svém celním prohlášení, a nikoliv pod kód 73269098. Vůči žalobci tak nemělo být doměřeno clo v sazbě 2,7 %, daň z přidané hodnoty v sazbě DPH 21 % a dovozní poplatky.
14. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť toto jeho rozhodnutí nemá oporu ve spisu, ba dokonce je s ním v rozporu. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. b) pro vady řízení zrušil. Protože v dané věci by žalovaný, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), neměl jinou možnost než obě rozhodnutí celního úřadu zrušit, městský soud výrokem I. sám obě prvostupňová rozhodnutí zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
15. K dalším žalobním návrhům soud poznamenává, že podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že je-li žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Jinou pravomoc zákon pro případ důvodnosti žaloby soudu nesvěřuje. Nebylo tedy v pravomoci soudu nahradit výrok napadeného rozhodnutí výrokem vlastním, jak žalobce navrhoval.
16. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl plně úspěšný žalobce. Jeho náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou, kterou žalobce požadoval, soud žalobci jakožto procesně nezastoupenému navrhovateli přiznat nemohl, neboť úprava nákladů řízení obsažená v § 57 až 61 s. ř. s. takový postup neumožňuje. Soud proto musel vycházet výhradně z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokázal (srov. body 18 až 21 rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79). Pokud jde o žalobcem uplatňované náklady na pořízení odborného vyjádření přednosta Kliniky rehabilitace a tělovýchovného lékařství II. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Fakultní nemocnice Motol a náklady na poštovní služby, ani jejich náhradu soud žalobci nemůže přiznat. Odborné vyjádření bylo součástí již dřívějšího celního řízení; potvrzení o zaplacení částky 4 000 Kč za jeho obstarání je datováno dnem 28. 7. 2021. Na podacím lístku, na základě kterého žalobce uplatňuje nárok na náhradu nákladů na poštovní služby ve výši 52 Kč, je uvedeno datum podání 23. 6. 2021. Oba tyto náklady tedy žalobce vynaložil již před podáním žaloby, která byla podána osobně dne 14. 1. 2022, a nepředstavují náklady, které musel žalobce vynaložit v souvislosti s tímto soudním řízením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.